

jeg som Repræsentanter for det konservative Folkeparti her i Tinget arbejdet i Udvalget. Lidt efter lidt lykkedes det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), der førte Ordet for den socialdemokratiske Gruppe i Udvalget, at faa Tilsagn fra Venstrepartiet, det radikale Venstre og det konservative Parti om forskellige fra Socialdemokraternes Side ønskede Ændringer. Jeg var forbavset over, saa mange Ændringer det lykkedes det ærede Medlem at faa Tilsagn om, men lige til sidst glippede det, fordi det ærede Medlem ikke kunde faa alle de af ham fremsatte Ønsker opfyldt. Saa lod han ogsaa de Ændringer falde, som han havde faaet Tilsagn om. Det ærede Medlem udtalte før, at vi vilde straffe Arbejderne, men det er jo slet ikke rigtigt. Nej, vi ønskede ikke Ændringer i Lovforslaget, men for at imødekomme det ærede Medlem og hans Partifæller gik vi med til, naar han vilde enes med os om Lovforslaget, at indsætte de af ham ønskede Ændringer. Naar han til sidst faldt fra, var der imidlertid ingen Grund for os, som ellers ikke ønskede disse Ændringer, til at opretholde dem. Medens vi havde til Huse i Fredericiagade, var der et æret Medlem af dette Ting, som en Dag udtalte, at man skulde spise, medens Maden var paa Bordet; det havde vistnok ogsaa været rigtigt, om de, som ønskede de forskellige Ændringer, havde taget dem, medens de var paa Bordet. Der er blevet sagt, at det muligvis kan ske endnu i det høje Folketting, og jeg for mit Vedkommende vil hilse det med Glæde, hvis der kan opnaas Enighed, men som jeg i Formiddags udtalte overfor det ærede 13de tingvalgte Medlem: jeg tror ikke, det lykkes; skulde det lykkes, maatte det være sket i dette høje Ting. Det er nu en Gang saadan her i Livet, at man ikke kan faa alt, hvad man ønsker, man maa undertiden nøjcs med noget mindre.

Jeg tror, det er overdrevet, naar det siges, at Lovforslaget, som det vil komme til at foreligge, hvis de af Udvalget og dets Flertal foreslaaede Ændringer vedtages, skulde være saa ubrugeligt. Jeg skal ikke i denne sene Aftentime komme ind paa en Diskussion om Enkeltheder, men jeg vil dog med Hensyn til det ene Spørgsmaal: Kontrollen, sige, at de ærede socialdemokratiske Medlemmer har jo selv oplyst og nu i Betænkningen ladet nedskrive, at det er statistisk godtgjort, at der har været smaa 200 uberettigede Anvendelser af Kassernes Midler. Nu kan man sige, at det er lidt eller meget, men det er dog et Bevis, ført af

det ærede Medlem, for, at Kontrollen i de enkelte Tilfælde har svigtet. Jeg forstaar da ikke, hvorfor man kan have saa meget imod, at man søger at faa en bedre. Det er muligt, at det ikke lykkes, men jeg synes, at det ikke er godt at blive ved med at modsætte sig, at der prøves ad anden Vej at føre Kontrol med de offentlige Midler. Ganske vist er en Del af Midlerne i Arbejdsløshedskasserne Medlemmernes egne Bidrag, men det maa ikke glemmes, at der ogsaa er en betydelig Brøkdelen af offentlige Midler deri, og dem maa Lovgivningsmagten dog have Forpligtelse til at søge at værne, saa at de ikke kommer i forkerte Lommer.

Det er ogsaa sagt, at den Kontrol, der blev foreslaaet, kunde virke løntryk-kende. Det ønsker jeg for mit Vedkommende absolut ikke, og jeg anser det for lige uheldigt, om Arbejdsløshedskasserne paa dette Omraade skulde virke til den ene eller den anden Side. Lønsørgsmaalene bør ordnes paa sædvanlig overenskomstmæssig Maade gennem frivillig Forhandling mellem Parterne, og hvis det skulde vise sig, at det nu af Flertallet foreslaaede Kontrolsystem skulde kunne misbruges af Arbejdsgiverne, skal jeg være den første, der vil være med til at søge Ændring deri. Thi, det tør jeg sige, det er ikke Tanken hos nogen af mine Standsfæller. Hensigten er at faa en god Kontrol, da det dog viser sig gennem de statistiske Oplysninger, at den hidtil førte Kontrol ikke fuldt ud har svaret til, hvad den skulde være.

Jeg har før i dette høje Ting udtalt mig om Arbejdsløshedskasserne i Almindelighed og ønsker endnu at sige i Aften, at denne sociale Institution, naar den opretholdes paa Forsikringsgrundlaget, og naar Misbrug af Midlerne hindres saa vidt, det nu en Gang er gørligt, bør bevares, nyde Samfundets Tillid og det offentliges Støtte. Jeg tror, at Lovforslaget med de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag vil kunne blive en god Lov og hjælpe mange Steder, hvor der skal hjælpes. Derfor tillader jeg mig paa det konservative Folkepartis Vegne at anbefale Vedtagelsen af Udvalgets og dets Flertals Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker det ærede Udvalg for den Energi, hvormed det er gaaet til Arbejdet, og for den Iver, det paa alle Omraader har givet til Kende for at naa et Resultat, det, som alle var enige om var det bedste Resultat, nemlig en enig Indstilling. Dette er imidlertid ikke naaet. Derom bærer ogsaa